

CÂTEVA POEZII DE JAMIE CAMERON

Autor: Andreea Iulia Scridon | 11 mai 2023



Canal Radicular

„Și ce este bine, Fedru,

Și ce nu este bine -

Trebuie să rugăm pe cineva să ne spună aceste lucruri?”

- *„Zen și arta reparării motocicletei”, de Robert M. Pirsig*

Mi-am petrecut toată dimineața
uitându-mă prin lucrurile lui.
Nu prea merită nimic păstrat:
câteva certificate, Pirsig-ul lui mult-citit,
poza asta cu noi doi împreună, făcută în ziua
în care mi-a pocnit dinții până-n gât.

Îmi amintesc cum am mers pe jos până la spital,
singur în întuneric, limba mea tresărind
în timp ce făcea o hartă a noului spațiu,
apoi a rămas nemișcată.

Tocmai în acel moment
mi-am dat seama că am un suflet.
Era învelit în hârtie satinată în buzunarul meu
și mult și-ar fi dorit să fie amortit.

L-am pus lângă mine pe scaun

în sala de așteptare.

El s-a sosit și s-a așezat dincolo cu un scaun.

Stătea între noi ca un secret.

Și când mi-au chemat numele –
în preajma mirosului de antiseptic,
scâncetul burghiului – doctorul a glumit
că sufletul nu voia să intre înapoi.

Se poate vedea în această fotografie
cum s-au vindecat dinții. Modul în care fiecare rădăcină
a alunecat înapoi în golul pe care îl lăsase.

Numai după o vreme
un singur dinte a devenit gri
și a început să se îndepărteze
ușor de restul.

Dispariții

„Concluzia oficială a fost că membrii grupului au murit din cauza unei «forțe naturale convingătoare». Ancheta a încetat oficial în mai 1959, ca urmare a absenței unei părți vinovate.” – Adjunct al șefului Parchetului Regional, Incidentul Diatlov

Se întâmplă din când în când,
în zile ca aceasta

– când aerul este rece
și nemișcat,

zăpadă în plăci care alunecă
de pe acoperișuri,
golurile dintre case
umplute de lumină –

se întâmplă să mă gândesc la toate
disparițiile despre care am aflat la școală:

satul tras de pe hartă,
pe care l-au găsit împins printr-un rezervor

într-o secetă; fiica consultantului
la Banca Vaticanului văzut ultima dată ducându-și flautul

spre Școala de Muzică Sacră
sau petrecerea din munți,

corturile lor smulse în deschidere
din interior, nouă seturi de pași

în șosete și câte un pantof singur,
arătând în jos spre marginea pădurii.

famiile lor s-au cățărat prin zăpada
lentă și plutitoare, strigându-le numele,

Igor, Yuri, Lyudmila, până când cerul
s-a luminat și soarele rece
s-a ridicat peste versantul muntelui.

Când vorbesc despre o forță naturală
convingătoare în cărți sau la știri

cred că la ce se referă este tocmai acest frig
care va veni de nicăieri

și va trece peste tine ca și cum ai fi căzut
printr-o ruptură

în țesătură, sau ca și cum toți atomii tăi
s-ar fi despărțit involuntar,

- și nu este nici o surpriză
că mă voi opri în loc și îmi voi aminti

de disparițiile eului meu din copilărie
pe care nu le-am conceput niciodată;

urmărind prin fereastră
să zăresc absența

formându-se între viețile noastre,
înainte să alunec

înapoi sus pe scări
și nimic nu avea să arate

că mi-ar fi lipsit vreodată ceva,
cu excepția acei fante din pânza lucrurilor,

simțit dimineața, undeva
între claviculă și încheietura mâinii,

rece ca gheața, ascuțit ca un ac
și dintr-o dată real și adânc

precum râpa în care au căzut rușii
și în care au fost găsiți cu multe luni mai târziu, îndiguind
apa moale și lentă din pârâu.

Jucându-mă de-a Dumnezeu

Îmi place să sun la ușa casei în care am crescut și să mă cer
ca să vorbesc cu mine. *Nu mai locuiește aici,*

mi se spune. Vreau să mă prezint mie însămi
așa cum ar face un vizitator în fața ușii.

Vreau să aud cu mi se răspunde *Stai,*
mă duc acum să-l chem, și aștept,

frecându-mi picioarele peste ștergătoarea de cizme
înainte să ridic privirea să ne văd sufletul

cum se percepe pe sine în oglindă.
În primul rând, aș încerca să ajungem invitați la petreceri:

*Nu mai tot asculta A Perfect Circle. Nu te mai tunde
într-un mod care seamănă cu tunsoarea lui Art Garfunkel.*

Apoi, aș trece la durere, la diferitele moduri
de a te răni inutil singur sau pe altcineva.

Pune degetul aici și privește-mi mâinile,
aș spune. Și ar face-o.

Arată-mi încheieturile.
Și nu ar ezita.

Și când aș zăbovi să ascult cum se întorc lacătele,
aș înțelege în sfârșit ce a vrut să spună predicatorul:

modul în care vinovăția recunoaște vinovăția, modul

În care o mamă își cunoaște copilul printre pătuțuri.

LIMINAL

Nu îl pot opri pe copilul nostru din a muri în visele mele. Ieri, un peron aglomerat și trenul care se apropia. În seara asta, robinetul lăsat deschis, cada debordând. Copilul pe care nu-l-am-încă plutind în jos pe scările cu mochetă ca un lemn pe ape. Mama pe-care-nu-mi-s-a-îngăduit-s-o-imaginez-vreodată-în-tine țipând. Și tot ce pot face este să mă arunc și eu cu fața în jos în apă. Până când, în timp ce încep să fac o listă între marginile visului meu și dormitorul nostru, sunetul subacvatic al plângerii tale este interpolat, îngrozitor, în versiunea Bill Evans Trio a cântecului „Lucky To Be Me”. De luni de zile am încercat să văd dacă vreo piesă, care să-mi servească drept alarmă, ar putea trece cu succes pragul dintre viața mea de veghe și somn. Observ acest eșec și trebuie să îmi amintesc să încerc albumul pe care l-a făcut cu Jim Hall, gândindu-mă la modul în care ți-aș spune *ție* ideea pe care am vrut să o menționez de multă vreme despre numărul disproporționat de artiști ale căror lucrări explorează „liminalitatea”. Cu siguranță nu înțeleg *cu adevărat* toți dintre ei ce înseamnă acest cuvânt.

Uite ceea ce eu consider a fi cel mai bun exemplu de artă liminală din secolul trecut, filmul „The Terminal”, cu Tom Hanks în rolul principal. Personajul lui, Viktor Navorski, este prins în capcană, deoarece nu se poate întoarce legal în țara sa natală, Krakozhia, și nici nu poate intra în Statele Unite, așa că trebuie să rămână în terminalul aeroportului pe termen nelimitat. În ciuda „sentimentului scăzut de deșertăciune de tipul «pierdut în sistem»” pe care l-ai admirat inițial, în cele din urmă ai simțit că este mai mult sau mai puțin prostesc. Dar eu am insistat asupra sensului mai profund: ca și Viktor, m-am simțit în pericol constant ca afecțiunea ta, ca și în cazul dreptului său de ședere, să fie retrasă în mod sumar și unilateral. La fel ca Viktor, am simțit că am un picior în viața mea, în timp ce celălalt atârână de pe o stâncă. Și, la fel ca Viktor, am început să sufăr de un nou tip de vis recurent: un hău pustiu de coridoare, cu nimic altceva decât mirosul de covor umed, nebunia mono-galbenului, zgomotul nesfârșit al luminilor fluorescente și aproximativ șase sute de milioane de mile pătrate de camere segmentate aleatoriu în care aș putea să fiu prins în capcană. La sfârșitul filmului, mi-ai spus că acest fel de reacție este exact motivul pentru care nu am avea *noi doi* niciodată un copil. Mai târziu în acea noapte m-am plimbat în sus și în jos pe coridoare. Jur că auzeam, ca un ceas cu alarmă, strigătul insistent al unui nou-născut nesupravegheat într-o cameră îndepărtată.

Jamie Cameron s-a născut în Swansea, Țara Galilor, dar a crescut în estul Angliei. Are o diplomă de master în Scriere Creativă de la Universitatea din Oxford și a publicat poezii

într-o serie de reviste prestigioase din Marea Britanie. Acum locuiește la Londra, unde lucrează ca editor. Își petrece timpul liber jucând baschet și fiind antrenor al acestui sport.

Imagine: Arhiva personală a autorului